

JERUSALEM 600 JAAR*klooster en bewoners*Pastoor Lambertz, de Heilige Pastoor**Relatie tot de tentoonstelling**

Pastoor Lambertz zorgde voor het herstel van het klooster o.a. in Tildonk waardoor het klooster van de Ursulinen in Venray zich na de komst van de zusters kon ontwikkelen

De redding van het klooster Jerusalem komt uit België. De brullende Nederlandse leeuw stootte tegen de muren van Jerusalem en brulde:

“De kloosters dwingen de mensen om goed te leve en wie dwingt, randt de vrijheid aan!”

In Nederland was men van mening dat kloosters geen bestaansrecht hadden. Men schreef:

“zij, wier vermogen en erfenissen door de kloosters verzwolgen worden en wier zonen en dochters door de werving voor die inrichtingen aan hun families en het werkdadig leven worden ontruk, verre van gunstig zijn”

En

“vanuit ons standpunt is het onmaatschappelijk, de verbeelding der jeugd in zodanige richting te leiden; door aan de overtuiging der kinderen die richting te geven, wordt hun een zedelijk geweld aangedaan, hetwelk de zelfstandige keuze van een staat uitsluit en zo zeer dikwijls het ongeluk maakt van hen, welke zich zelve later, maar dan te laat, beter hebben leren kennen:”

Kortom, Nederland was nog niet klaar voor de kloosters, echter in België lag dat enigszins anders.

Redenen waarom de ontwikkeling in België anders lagen waren o.a. het feit dat België minder agressief tegen de ontwikkeling van kloosters optrad maar daarnaast was het pastoor Lambertz zijn verdienste dat zaken zich ontwikkelden zoals het ging.

Pastoor Jan C.M. Lambertz had een onwankelbaar geloof en zette de mensen aan tot denken. Het was in die tijd gemakkelijk om alles maar opzij te schuiven en de liberale gedachten na de leven, maar gevoelsmatig voelde men zich niet lekker in zijn vel zitten.

Hij bleef actief en greep alles aan om te gaan zorgen dat met name de meisjes zich konden ontwikkelen. Meisjes konden niet intreden in een klooster wanneer ze geen Frans spraken. Dit bracht hem er toe om een meisjesschool te openen, zo startte hij met drie vrouwen. Deze werden gekleed in een habijt (niet te opvallend) en men startte een gezelschap van vrouwen.

Meer ouders vroegen de pastoor om hun kinderen aan te willen nemen als leerling. Gezamenlijk bouwden ze een beter onderkomen metselden en sjouwden. Dit was in 1820. Echter toen men startte met de kapel, viel het op en werd de bouw stopgelegd en de gemeenschap ontbonden. Lambertz ging echter verder en uiteindelijk kreeg hij in 1823 erkenning voor een geestelijke stichting. Ondanks alle tegenwerking ontwikkelde de gemeenschap zich en waren er uiteindelijk in 1830 10 onderwijzeressen en 10 hulpzusters voor de 130 internen en nog meer externen.

Wat ook meewerkte was het feit dat de Belgen genoeg van de Hollandse overheersing hadden en zich afscheidden.